

ВЕСНА 22-ГО

Сьогодні я пишу тобі рядки...
Ти поруч, моя донечко... Ми разом.
Всміхаюся у відповідь щоразу.
Так лагідно торкаєшся руки...

Так пильно в очі дивишся мені...
І мабуть лише захист бачиш, доню...
Непевнено відводжу вбік долоню -
Вмить холод і мурахи по спині...

Сказати як не знаю, що біда,
Не вбити щоб дитячу твою казку...
Я краще подарую тобі ласку! -
І може не помітиш, що бліда...

Я краще покажу тобі весну!
Де поки навкруги вогню немає...
Де поки все живе ще не вмирає!
А потім ми зберемося до сну...

Там барвами наповниться вся ніч.
Їх довго берегти в душі навчися!
Судилося весною обпектись...
Зустрітись із жахом віч-на-віч.

Як виростеш, відчуєш звідусіль
Цей слід, котрий від тебе відвертаю...
Пробач, що свої сльози не ховаю...
Прости за ці рядки, що пишуть біль.

Галина Гаврилюк, 25 березня 2022
www.galynagavryliuk.com